

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κι' θταν τὸ αἰσθῆμα εἶναι τέτοιο, μιὰ καὶ λὴ Νεράϊδα σκελάζει τοὺς ἐφωτιζόμενούς μὲν τὸν πέπλο της καὶ κανένας γῆρας τους, οὔτε οἱ ποὺ κοντίνοι, δὲν τοὺς παίρουν δέηση. Αὐτὸν τὸ εἴπεν ἔνας ποιητής: ἀλλὰ μποροῦμε νά τὸ μεταφράσουμε στὸ πεζό: "Οσοι ἄγαποινται ἀληθινά, δέν βάζονται, δὲν ἀντιμονούν, δὲν κάνουν τρέλεξ, δὲν ἔχουν μεγάλες συνενοήσεις, δὲν κείμαζονται οἵτε να γράψουν οὔτε να μιλοῦν. Μέ τὰ μάτια τὰ λένε οὖλα.

Κι' αυτή ἀπειθῶς ήταν η περίπτωση τῆς Δώρας καὶ τοῦ Νένου.
Αγαπήθηκαν μάζα-θύνσι καὶ συνενόηντησαν, μόνο σχεδὸν μὲ τὰ
μάτια, στὴν ἐντέλεια. Ήποτε σχεδὸν δὲν ιδώθηκαν χωρὶς νά είνε τοι
οἱ Νίζοι. Καὶ τάπαν ὅλα μπροστά τουν !

Ο Ντίνος ήταν νεώτερος ἀδελφός τοῦ Χρηστάκη, οὗ ἀντρός τῆς Κάκιας. «Συγγενεῖς» λοιπούν. Λιγάκι της συνιάς τὸ γάλα, εἶν' ἀλλίθεα ἀλλὰ τι σημαίνει; Τόν δεχόνταν στὸ σπίτι ὅπως καὶ τὸν Χρηστάκη. Πήγαιναν στὸ δικό του, – καθόταν μὲ τὴ μητέρα του, – ὅπως καὶ στοῦ Χρηστάκη. Εἴθιγαναν ἔξι μαζὶ τοῦ ποποῦ καὶ μὲ τὸν Χρηστάκη. Αὕτη ἡ μαραχίνη, ἡ ἔξι ἀγκιστοίσι συγγένεια, τοῦ «συμπλεθεριαί» τελοσπάτων, γίνεται σινήθιστος οτενότατη ὅτουν οἱ ἄνθρωποι ταιριάζουν. Κι' οὐτίνος ταΐσιαζε μὲ τοὺς Σατονάδαινες. Οὔτε ποὺ τὸν φρόβοταν καθύδοι οἱ Νίκοι. Ἀπὸ την πρώτη φορά ποὺ τὸν εἰδεῖ, – γιατὶ ὁ ἀδελφός τοῦ γαιποῦν τὸν εἴλεπε χρόνια στὴν Εὐρώπη, – τοῦ φάνηκε ἀσχημος, ἀγαμπητος, ἀπολούντωτος, σχεδὸν πόστυνχος. «Αν ήταν δινατός, ή λεπτήν, ή ἀβρών, ή φάρφινάτη Δώρα νά γυρίσει νά κοιτάξῃ ἐναντίον ἀνθρώπου ποὺ δεν θίσεις καλλά-καλλά οὔτε νά ταιριάσῃ τῇ γραψάτα του μὲ τὴ φορεσία του.

Κι δήμως ! Ο Ντίνος είχε κατέ που
δύ Νίκος δὲν μπορούσε νά το καταλάβαι
και νά το έπειψημεν. "Ηταν την α σ
σωστός. "Ας είχε χοντρά κι' άκανόνι-
στα χαρακτηριστικά" μινή ήξερε νά
γνωθή μήν είχε πολύ τους πούσους
ένδος τ κέ έν τ λε ε μ α ν : "ξετρέλαινε
ὅπου γυναίκα του άφεσε και της κοιτάζεις
με βλέμμα πόθου. "Αν δύ Νίκος
μπορούσε νά ξέρη τις κατακήσεις του,
δὲν θάφιεις τη Δώρα, ούτε νά τάν ιδη.
Αλλά δύ Ντίνος δὲν ήξερε πωρό, τι έβλεπε.

Αλλο οι νοτιούς νέοι ήσαν λαός οι ερμηνείες
Οταν παντρεύτηκε δ' Χοροπάτης
τὴν Κάρια, ὁ Νήτονς ἔλευτο στὸν Εὐ-
ωπῶν, ὃντος σπουδάζει γεωτόνος. Γέν-
οισται ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ διπλοῦμά του, ἐν-
μῆνα σχεδόν μετὰ τὴν φύσην Δώρας-Εὐ-
αγγελάρη. Καὶ ἑτοιμαζόντων νὰ πουλήσῃ
ναὶ μεγάλο σπίτι ποὺ εἶχε στὸν Α-
θηνᾶν ἀπὸ κληρονομιά, — τοῦ τὸ εἴση-
γοφτει μιὰ πλούσια δειά του ποὺ τὸν
ἄγαποποιε πούλη, αὐτὴ ποὺ τὸν εἴση-
γολιά σπουδάσει, — καὶ νὰ πάρῃ ἔνα
μεγάλο κτήμα στὸν περίχωρα, γιὰ νὰ
τὸ καλλιεργήσῃ οὗτος εἶχε μάθει.

Τά σχεδίου του ήταν μεγάλα. Ήδη κανει πτηνοφρεΐο, άνδρικη, δενδρόκηπο, λαχανοκήπι και, ἀργότερα, κοαισί. Δὲν όμως συνεταιρίζονταν με κανένα κτηματία ἄπ' τούς παλιούς, ἀλλά, για νάρξη τα μεγάλα κεφαλιά που χρειαζόταν μια μετοχή έταιρεια. Γι' αλλό δεν ενεί τοι και τοὺς φίλους του. "Ηθελε ν' έκει τις οἰκονομίες τους. "Αζόμα και διαθέση καμια πενταφορά χιλιάδες, γούνια οι μετοχοι του θύβωσονταν έ

Ἄλλα τὰ μεγάλα αὐτά σχέδια, — καὶ
ἔνα θετικό ἄνθρωπο σάν τὸ Ντίνο, —
θηκαν ἔξαιτις τῆς Δώρας. Γιατί σὲ λι-
νάρχη ἄλλα, πιὸ βιστικά, νὴ κανονίσῃ;
τὴ γυναικαὶ τοῦ «συμπεθέρουν» του κι' α-
διχῶ του. Αὐτὸ δηλούνται ποώτα. Ἐπί-

Είχε μεγάλη πετού στις γυναικες κι έφωνε ότι να ίδη μόνο τι Δώρα για νά την καταλάβη. «Επειτα, μαθαίνοντας και την ιστορία του γάμου της, βεβαιώθηκε πώς τό εύζολωτερο του κόσμου θα τον ήταν νά την άποκτήση. «Οχι οώμως και νά την κανή φιλενάδο του. Αντό ν Ντίνος δεν τόθελε δεν τό καταδεύταν.

“Αν ήταν καμία μάλιστας ἄλλα μὲ τη γυναικα του Νίκον δέν μπορούσε να παίξῃ. Ήθελε κάτι πιό σοβαρό, πιό... τίμιο. Και είπε πως δέν είχε ἄλλο, παρά να τη χωρίση απ' τον ἀντρα της και νά την πάρει αυτός.

"Ηταν λοιπόν «επίμω» αυτὸ ποὺ ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ντίνος. "Ετοι δῆθισμος δὲ ἴδιας. Και γιὰ νὰ τὸ βρίσκη ἔτσι, θὰ πῃ πώς ήταν πολὺ ἐφωτεινόν. Αὐτὸ τὸ πάνθος τὸν εναντίον νὰ δικαιωθεῖ τὸν ἔαυτὸ του και νὰ σοφίζεται χίλια ἐπιχειρήματα. Και τὸ κυρώτερο ήταν πως ἡ Δώρα δέν ταιλαίσει τοὺ Νίκου. Ούτε αὐτὸς ήταν επινοιασμένος μαζί της, οὔτε καίνι μαζί του. Ο Ντίνος τοξίωτας

Θαρρά. Κι' ἔλεγε πώς νή Δώρα χρειαζόταν έναν ἄλλον ἄντρα, πολὺ διαφορετικὸν ἀπ' τὸ Νίκο, έναν ἄντρα ποι νά την καταλαβάνει και προπάντων τον νά ξέρῃ νά τη «διευθύνη» και νά την «κρατή»: έναν ἄντρα σαύσικον, αὐτόν! «Ετοι κατασίγασε και την τελευταία του τύψη κι' ἀποσάνει, για τό κακό δολονῶν, νά κατακτήσῃ τη Δώρα και νά ένσωθῇ μαζί της γιά πάντα.

«Θὰ τὴν πάρω, ποῦ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!» ἔλεγε.
Κι' ὅτι ἔλεγε, ὁ Ντίνος τὸ ἔκανε πάντα. Ἡταν ἕνας ἀνθρώπος δυνατός.

* * *

Πρίν πάρη ἀκόμα αὐτή τὴν ἀπόφασιν, ή Δώρῳ είχε γι' αὐτὸν τὴν ἴδια ίδεα τοῦ είχε κι' δὲ Νίκος. «Ο Ντίνος τῆς φωνάτων ἀσχημος, ἄγαρμπος, πούστυχος, γελοίος! Μπροστά νάταν καλὸς ἀνθρωπος και σφορς γεωπόνος, μπροστά νά πλούτιζε μιά μέρα και νάναν και τοὺς ἄλλους νά πλουτίσουν» ἀλλὰ γιά ἄντρας δὲν εξίζε τίποτα. «Η Δώρα δὲ θάδινε ούτε τοῦ νοχάι τοῦ Εναγγελάρη, τοῦ Τάχη και τοῦ Νίκου ἀκόμα που τὸ ίδιου, γιά δέσα ἄντρες σάν τὸν Ντίνο!.. Από τὴν στιγμὴ ὥμως ποὺ αὐτὸς ἀπόφασισε νά τὴν κατακήσῃ κι' ἀρχισε νά τὴν κούταζε και νά τῆς μιλᾶ μ' αὐτή τῇ σκέψη στὸ νοῦ του, ή Δώρα τὸν εἰδε ξεφανα ράλλοισιν. Μπά! πῶς δὲν τὸ πρόσθε τόσες ήμέρες! Μπροστά νά μην ήταν ίμοφος, μά ήταν τόσο συμπληθητικός! Η πόρτα στιβωρός, καλοδεμένος, δίλος δύναμη, μλος ζωή. «Αν ἀγκάλιάς το Νίκο με τὰ μπράτα του, ςά τὸν ἔξυπνε. Καλέ, ἔκανε γιά δέσα Νίκους μαζί! Κι' ἐνώ δὲν ήταν παρά είκοσιεφτά μόλις χρονῶν, φωνάτων σάν τριανταπέντε. Ιεροίεργο πῶς δὲν είχε ιδεῖ ός τώρα τόσα ἀντρίσια προτερήματα η Δώρα! Αποροτε ταλή πολλή

Αλλέ τὸ δωράποτερο ἀτ' οὐδὲ ἦταν τὰ μάτια του. «Ω, κανένας δὲ θά μπορούσε νά πη πώς δεν ἦταν ὄμορφα τα μεγάλα, τα δόλια μαρταριά, τα φωτεινά μάτια του Ντίνου! Και τι παράξενα πού την κύταζαν! Πώς την καπούδαν! .. Αλλοθινά, λέξ κι ηταν δυνά ισχυρότατο μαγνήτες.

Αμέσως ὅρχισε καὶ ἡ Δώρα νά κοιτά-
ζε τὸ Νίτιν ὅπως κοιτάζει αὐτή καθέ ἄν-
τρα ποιὲι ἀφεσε. Και σὲ λίγο τὸν κοι-
τάζει ὅπως ποτὲ στὴ ζωὴ της δέν εἰχε κοι-
τάξει ἄλλον. «Ελυωνε ή δύντυχη μπρο-
στά του, χανόταν, δὲν μποροῦσε νά μιλή-
σῃ, λέει ἡ ἀρρώστατε, πάγωνε, ἐτρεμε
ἄλλη. Κι' αὐτὸς μάλιστας ἦταν ἔνας λόγος
που ὁ Νίκος δὲν ἔπιιρε εἰδόηση. Βλέπον-
τας τὴ γυναικα τον ἔτσι μοιδιασμένη,
ἀνόρεκτη, ἀμιλητη, πότε τὴν ἔπιιρε γιὰ
καικοδιάθετη, πότε ἐνδύμαζε πώς τὴν ἐνο-
χλούσει ἡ συντροφιά του Νίτινον. Που νά
πανταχοῦ πάς επίτος μέ τὰ μάτια του

φαντασθή πως είπος, με τα ματιά του,
τιγράριούς σέ υπόντας μενηνή, μαγνητισμένη!
Και καιμάνι φορά, ο άνιδεος, της ἔλεγε :
— Σ' ένοψελε δ Ντίνος ... « Έ καιμένη
κάνε ύπομονή. Συγγενής είνε, « Δεν μπο-
ρούμε νά μήν τὸν κάνουμε παρέα... »

ἀποκοινώσῃ, πώς ὁ Νείνος τῆς ἦταν πράγματι ἀντιπαθητικός, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ στόμα της τέτοιο λόγο, τέτοιο ψέμα, για τὸν ἀνθρώπο ποὺ τὴν ἔγοντευε. Τὸ θεωροῦσε σάν iεροσύλια.

Βλεπόνταν συχνά. Ἀπὸ καμιὰ οἰκογενειακὴ συνάθροισι δὲν
ἔλεπε ποτὲ ὁ Ντίνος. «Ἄλλα συνόργοτα βλεπόνταν στὶς Κάκως.
Ἐκεῖ, καμιὰ φορά, ἔμεναν ω̄ οἱ δύο τους. Περίεργο δώμας πρᾶγμα!
Ἐνῷ τόσῳ τὸν ἀγαποῦσε, ἡ Δώρα ἀπέφευγε τις ιδιαίτερες
αὐτές συναντήσεις. Λέες και τις φριβόταν,—αὐτή ποὺ ποτὲ της δεν
φοβήθη μή τιποτά.

“Ως έκεινο τὸν καιρό, —δυὸς ἡ τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν πρώτη τους γνωριμία, —μιλούσαν μόνο με τὰ μάτια. ‘Ἐπειτα ἄρχονταν νὰ μιλούν γιὰ τὰ αἰσθήματα τους και μὲ τὸ στόμα. ‘Αλλ’ ἀδόσια, μὲ διφορούμενα και μὲ ὑπαινιγμοῖς. ‘Η Δώρα καταλάβαινε πάνω ἐπλο-σιαζε τὴν στιγμὴν νὰ συνεννοθοῦν, νὰ ἔξηγηδον καθαρά. Κι’ αὐτὸ-τὴν ἐφόβησε ἀκόμα περισσότερο. Γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὰ θυγινόταν πατόπι. ‘Ο Ντίνος θὰ τῆς ἔλεγε νὰ πάρῃ νά πάρει βρῆ οτὸ σπύτι του, ἢ σὲ κανένα ἔξοχο σπιτάκι;... ‘Ἀδύνατο! Πιά-τὸν Εύαγγελάριο πήγαινε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Γιὰ τὸ Ντίνο δὲν θὰ τολμούσε ποτὲ. Καὶ τὸ θὰ τούλεγε; Πώς δέν τὸν ἀγαπᾷ ποτὲ πώς δὲν τὸν ἀγαπᾷ τόσο ὥστε ν’ ἀπατήσῃ γ’ ἀγάπη του τὸν ἄντρων τις; Ψέματα και τῶν και τἄλλο. Καὶ ποτὲ δὲν ὑλεγε νὰ τοῦ διμολογήσῃ πάσι φοβᾶται. Κι’ διταν ἔκεινος θὰ τὴν φαντοῦσε τι, δὲν θὰ εξεγε νὰ τοῦ πῆ!

Αλλήθεια, τι φοβόταν ή Δώρα; Γιατί δὲν θάποφάσις να κάνη φύλο της και τὸν Ντίνο, δῆπος εἶχε κάνει τὸν Εναγγελάρη, δύπω παρὰ τούχα νόμοντας και τὸν Τάκη; ... Μήπως ἐκείνους τοὺς ἀψηφούσοις, τοὺς περιφρονοῦσσοις σχεδόν, ὅστε να μη τὴν μεένη ἀν τούν-

